

IULIA BELCIN

Scriitoare la 13 ani

Iulia Belcin s-a născut pe 15 martie 2004. Este elevă la Colegiul Național Pedagogic „Constantin Brătescu” din Constanța, în clasa a-VII-a, este mândră că a obținut locul III la Olimpiada de Limba și literatura română sub îndrumarea doamnei profesoare Clarisa Trandafirescu și un premiu semnificativ la un concurs de creație literară pentru elevi, secțiunea SF, dar cel mai important lucru pentru ea este Cuvântul.

„Totul a început fără să îmi dau seama, în urmă cu doi ani. Scriam compuneri de mică, poezii și tot ce îmi trecea prin minte, însă nu scriam povești și nu îmi imaginam că voi ajunge vreodată să scriu cărți. Dar s-a întâmplat și pot spune că acum nu îmi imaginez cum ar fi să nu mai scriu.

Scrisul este apa care îl potolește, sabia care îl înfrânge, hrana sufletească care îl înrobește pentru mine. Sunt o începătoare în ale scrisului, dar plănuiesc să devin mai mult de atât, să fiu din ce în ce mai bună”, mărturisește Iulia Belcin.

„Captiv în Oglindă” reprezintă debutul ei literar, volum ce a avut lansarea în luna august 2017 la Biblioteca Județeană „Ioan N. Roman”, Constanța.

Prof. MAGDA BĂCESCU

CAPITOLUL I - DE CEALALTĂ PARTE A OGLINZII

Aș vrea să fiu o persoană realistă și să spun că nu a fost nimic în neregulă cu acea oglindă. Fraza cheie: „aș vrea”.

Să fii realist înseamnă să fii ignorant, iar eu pur și simplu nu mă pot abține să nu fiu ignorantă.

Ok, deci tocmai mă întorsesem de la școală și dădusem fuga într-un suflet până în pod. Am apăsat clanța șubredă și am trântit (fără să vreau) ușa de perete. Mă așteptam ca toate scenariile pe care mi le creasem în minte să prindă viață. Să văd, știu și eu, un schelet vorbind-mi, sau poate un pui de dragon zburând de-a lungul și de-a latul încăperii?

Cu ce m-am ales? Cu un pod vechi și prăfuit. Plin de pânze de păianjeni și praf. Mult praf. Era la fel cum îl lăsasem cu o zi înainte. Am pășit resemnată și dezamăgită până în fața oglinzii și am tras pătura prăfuită de pe ea, aruncând-o neglijent pe podea. Mâinile mi s-au ridicat inconștient, vrând să atingă sticla neclară a oglinzii. Da, neclară! Era și ea prăfuită, ce credeți?

Deja simțeam că o să strănut, dar nu mă înduram să mă dezlipesc de lângă oglindă. Am strâns din dinți, trecându-mi încă o dată degetele de-a lungul marginii oglinzii. Era și ceva liniștitor în asta, ca o alinare subtilă. Ca atunci când mângâi o pisică și aceasta toarce. Momentul a fost întrerupt, bineînțeles, de strănutul meu. Noroc că mi-am acoperit nasul la timp cu cârpa pe care o aruncasem pe jos mai devreme. Un suspin indundat, m-a făcut să îmi îndrept atenția înapoi spre oglindă. Aproape că am țipat, dar gura nu voia să coopereze cu frica mea. Era acolo în fața mea, reflexia mea. Apoi mi-am dat seama subit, ca în urmă cu doar câteva momente oglinda era mult prea murdară ca să te vezi în ea.

Acum era imaculată. Și eu eram acolo în ea, mă vedeam în ea și vedeam și peisajul mohorât al podului prăfuit din spatele meu. Era părul meu ciocolatiu, căzând în bucle până cu mult sub umerii mei. Erau ochii mei, curioși, verzui ca solzii unui dragon. Era o cută mică între sprâncenele mele și expresia mea, mult prea uimită. Eram de-a dreptul comică.

Nu aveam grai, voi ați avea grai în asemenea situație?

Am atins cu degetul, degetul reflexiei mele, l-am plimbat de-a lungul oglinzii, până când nu mai era degetul meu cel reflectat. M-am mai uitat o dată, am clipit scurt. Era un deget lung, palid, de pianist. Am vrut să țip, dar am putut doar să rămân încremenită. În fața mea era un băiat cu un cap mai

mare decât mine, cu o piele mult mai palidă decât a mea și cu niște ochi de ar fi putut speria și o vrăjitoare. Gri, ca cerul într-o zi ploioasă și goi numai în felul în care lucrurile veșnice pot să fie, în felul acela care spune, „Hei, nu sunt nici mort, nici viu!”.

Am înghițit în gol și brusc am putut să țip. Reflexia a strâmbat din nas, ca și cum făceam cel mai insuportabil lucru din lume. Chiar țipam rău, dar aveam un motiv. Vocea agasată a reflexiei băiatului a tunat. Suna ciudat de cealaltă parte a oglinzii, aproape ireal.

- Vrei să încetezi? Ce rost are să țipi?

M-a fixat cu privirea aia ciudată și gura mi s-a închis brusc. Mi-am strâns mâinile în jurul umerilor, încercând să îmi dau seama ce se petrece.

- Așa, vezi că nu e nevoie să țipi? - continuă tipul din oglindă cu un ton mai relaxat. Acum aș prefera să îți ții gura aia închisă. Dacă tot ce știi e să țipi, mai bine ai tăcea.

Am încercat să îmi controlez vocea în așa fel încât să nu îmi tremure:

- Oh, scuze, data viitoare când apare cineva într-o oglindă în timp ce mă privesc, o să fiu mai calmă. Vocea mi-a sunat mai sarcastică decât am intenționat. Băiatul cu părul negru că abisul și-a îngustat ochii. Se pare că nu detectează sarcasmul, oare chiar e real? Sau îmi imaginez eu totul?

- Hm! Ciudat mai vorbesc oamenii în ziua de azi. Îți recomand să faci ce ai spus și în plus am o ofertă pentru tine.

Am clipit din nou. Ziua asta devine din ce în ce mai stranie. Întâi, se curăță o oglindă singură și apoi o fantomă dubioasă vrea să facem un târg.

- În caz că ești fantoma oglinzii și vrei să o curăți din când în când, răspunsul e nu.

M-a privit ca și cum spusese cea mai mare tâmpenie din lume.

- Chiar că vorbești ciudat. Voiam să îți propun ceva foarte interesant și avantajos de fapt. Tu mă eliberezi din oglindă și eu promit să nu te omor.

Am ridicat fără să vreau din sprâncene:

- Cum ai putea să mă omori? Nici măcar nu ești real!

- Oh, ba da, sunt foarte real! Replică el enervant de voios. Și vezi asta, atinse cu un deget sticla oglinzii, e relativ

imposibil de trecut de pe o parte pe alta, corect?

Am aprobat scurt din cap. Unde vrea să ajungă?

- Corect! Dar, metaforic vorbind, e doar o poartă de trecere de pe o parte pe alta. Deci într-un punct ne separă lumile, iar într-unul le unește, iar punctul acesta este unul și același.

Înțelegi? E ca o stradă care se bifurcă, pornește din același loc chiar dacă o ia pe căi diferite, nu?

Am ridicat din umeri, îmi pierd răbdarea!

- Văd că înțelegi, așa că o să continui.

Începu să se plimbe dintr-un capăt într-altul, părând că silueta lui se prelinge de-a lungul sticlei. Nasul părea că i se lungește și turtește, odată cu fruntea și pomeții. M-am abținut să nu râd.

Vocea lui continuă:

- Practic, fizic, tu presupui că un obiect fabricat de oameni poate separa locul de întâlnire a două lumi. Paradoxal vorbind, tu nu crezi că există mai multe lumi, nu? Dar există!

Sunt una și aceeași. Toate.

Înclină din cap, zâmbind atotștiutor. Privirea i se aruncă asupra podelei:

- Fă un pas în stânga.

Am pășit curioasă de ce va spune.

- Tocmai ai călcat între mai multe dimensiuni suprapuse și nu ai simțit nimic pentru că nu e punctul lor de referință, a făcut o pauză. Ideea e că trebuie să mă ajuți să scap de aici.

- De ce aș face asta? am întrebat privind-l.

- Hm, un zâmbet îi apărui pe chip. Bună întrebare. Păi, să începem cu începutul.

Începutul sfârșitului, aș adăuga ca o paranteză a ceea ce va urma.